

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5CoCsp/42/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120393019
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 12. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Vrtochová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:6120393019.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Vrtochovej a sudcov JUDr. Eriky Zajacovej a JUDr. Denisa Vékonyho v spore žalobcu: Intrum Slovakia s.r.o., IČO: 35831154, so sídlom Bratislava- Staré Mesto, Mýtna č. 48, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom so sídlom Bratislava- Staré Mesto, Mýtna č. 48, proti žalovanej: P. W., nar. XX.XX.XXXX, bytom F., W. č. X/XX, o zaplatenie 5.170,87 eura s príslušenstvom, na odvolanie žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prievidza č.k. 13Csp/80/2020-144 zo dňa 12. mája 2021, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. z r u š u j e a v e c m u v r a c i a v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.631,17 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.631,17 eura od 22.02.2018 do zaplatenia, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Výrokom II. vo zvyšku žalobu žalobcu zamietol a výrokom III. rozhodol o náhrade trov konania tak, že žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 40,44%. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil § 52 ods. 1, 2, § 54 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods. 1, ods. 2, § 11 ods. 1 písm. b), d) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 255 ods. 1, 2 CSP. V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou podanou na Okresný súd Banská Bystrica dňa 01.10.2020 domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 5.170,87 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 5.170,87 eura od 22.02.2018 do zaplatenia na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 21.08.2015 reg. č. 008816411210815, ktorú žalovaná uzavrela s VÚB, a.s. (právny predchodca žalobcu). Na základe predmetnej zmluvy právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej bezúčelový úver vo výške 6.000,- eur, ktorý riadne a včas nesplácala. Žalovaná porušila svoju povinnosť podľa predmetnej zmluvy, a tak právny predchodca žalobcu dňa 14.02.2018 doručil oznámenie o vyhlásení predčasnej splatnosti pohľadávky z úveru s výzvou na zaplatenie dlžnej sumy. Keďže žalovaná do 21.02.2018 na výzvu nereagovala a dlh nezaplatila, bola od 22.02.2018 do omeškania so zaplatením dlžnej sumy spolu s príslušenstvom. Na základe Rámcovej zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej medzi právnym predchodcom žalobcu (VÚB, a.s.) ako postupcom a žalobcom ako postupníkom dňa 14.02.2020 došlo k postúpeniu pohľadávky z predmetnej zmluvy voči žalovanej na žalobcu. Žalobca si žalobou uplatňuje voči žalovanej zaplatenia istiny 5.170,87 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.170,87 eura od 22.02.2018 do zaplatenia. Okresný súd Banská Bystrica vydal platobný rozkaz dňa 15.10.2020 sp. zn. 15Up/1886/2020. Predmetný platobný rozkaz bol doručený žalovanej do vlastných rúk dňa 28.10.2020. Žalovaná podala proti predmetnému platobnému rozkazu v zákonnej lehote odôvodnený odpor, ktorý odôvodnila tým, že v celom rozsahu neuznáva pohľadávku žalobcu, čo do dôvodu a výšky. Žiadala, aby súd podrobil zmluvu súdnej kontrole, nakoľko ide o spotrebiteľskú zmluvu a spotrebiteľský úver. Mala za to, že zmluva neobsahuje všetky podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto je ju potrebné v zmysle § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. považovať úver za bezúročný a bez poplatkov.

Mala za to, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru a preto ani k platnému postúpeniu pohľadávky. Žiadala, aby súd zrušil platobný rozkaz a žalobcu zaviazal na náhradu trov konania. Žalobca sa k odporu žalovanej vyjadril, pričom odpor žalovanej považoval za nedôvodný s chýbajúcou oporou v zákone a skutkovom stave. Uviedol, že aktívnu legitimáciu v spore riadne preukázal oznámením o postúpení pohľadávky, ktoré bolo žalovanej zaslané doporučené. Ďalej poukázal na to, že boli splnené všetky podmienky stanovené § 92 ods. 8 zákona o bankách. K postúpeniu pohľadávky došlo riadne a platne, čím je daná jeho aktívna legitimácia v spore. Poukázal na to, že k vyhláseniu predčasnej splatnosti došlo v zmysle zmluvy, ktoré bolo v zmysle zmluvy a VOP riadne doručené žalovanej. Tvrdenia žalovanej považoval žalobca za účelové s cieľom vyhnúť sa plneniu svojho záväzku. Žalovaná žiadala žalobu v celom rozsahu zamietnuť, nakoľko trvala na tom, že nedošlo k platnému zosplateniu úveru, a preto ani k platnému postúpeniu pohľadávky.

2. Súd vykonal dokazovanie na základe čoho zistil tento skutkový a právny stav: Dňa 21.08.2015 uzavrela žalovaná ako dlžník so spoločnosťou VÚB, a.s. (právny predchodca žalobcu) ako veriteľom zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ reg. č. 008816411210815, na základe ktorej veriteľ poskytol žalovanej spotrebiteľský úver vo výške 6.000,- eur, ktorý sa zaviazala žalovaná veriteľovi zaplatiť v 108 mesačných splátkach po 95,63 eura, teda s fixnou ročnou úrokovou sadzbou 11,9% ročne, RPMN 13,18 % a priemernou RPMN 15,44%. Termín konečnej splatnosti je uvedený ako 21.08.2024. Celkové náklady dlžníka podľa zmluvy predstavujú 3.922,67 eura, pričom celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť predstavuje 9.922,67 eura. Prvá splátka bola splatná dňa 21.09.2015 a najvyššia prípustná výška odplaty je 22,02%, pričom odplata predmetnej zmluvy predstavovala 14,87%. Žalovaná bola v omeškaní s úhradou splátok predmetného úveru viac ako tri mesiace, a preto právny predchodca žalobcu mal ku dňu 12.01.2018 vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru a vyzval žalovanú na zaplatenie sumy 5.445,07 eura. Žalobca podal žalobu na súd dňa 01.10.2020. Z prehľadu splátok a úhrad žalovanej k zmluve č. 008816411210815 vyplýva, že žalovaná uhradila na splatenie úveru celkom sumu 2.368,83 eura (istinu v sume 829,13 eura, poplatky 68,50 eura a úroky 1.471,20 eura), naposledy zaplatila 27.11.2017 sumu 100,08 eura.

3. Súd po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žaloba žalobcu je podaná čiastočne dôvodne. Po zhodnotení zisteného skutkového stavu mal súd za to, že strany sporu, resp. právny predchodca žalobcu a žalovaná uzavreli dňa 21.08.2015 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“, pričom z právneho hľadiska ide o spotrebiteľský úver, ktorý poskytol právny predchodca žalobcu žalovanej podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov. Súd skúmal samotnú „Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička““ zo dňa 21.08.2015. Na základe uvedeného preskúmania, však dospel súd k záveru, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky je potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považovať za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), resp. obsahuje no nesprávny údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa a obsahuje nesprávny údaj o RPMN, pričom tento údaj je v neprospech spotrebiteľa. Zmluva obsahuje dojednanie, podľa ktorého žalovaná mala splatiť úver v 108 mesačných splátkach po 90,77 eura bez poistenia a v sume 95,63 eura s poistením, pričom podľa Európskych informácií o spotrebiteľskom úvere musí spotrebiteľ zaplatiť 108 mesačných anuitných splátok vo výške 95,63 eura, RPMN je 13,18% vypočítaná z nasledujúcich údajov: celkové náklady spotrebiteľa 3.922,67 eura, úroková sadzba 11,9% ročne, výška poplatku za poskytnutie úveru 120,- eur, výškou mesačnej anuitnej splátky 95,63 eura, celkový počet anuitných splátok 108, lehota splatnosti úveru 108 mesiacov pri výške úveru 6.000,- eur. Z uvedeného matematickým výpočtom vyplýva, že náklady spotrebiteľa sú pri splátke bez poistenia 3.923,16 eura (spolu s poplatkom za poskytnutie úveru 120,- eur) a nie ako uviedol žalobca 3.922,67 eura. Pri výpočte celkových nákladov z anuitnej splátky 95,63 eura, predstavujú celkové náklady spotrebiteľa 4.448,04 eura ($95,63 \cdot 108 + 120 = 10.448,04$ eura - výška poskytnutého úveru 6.000,- eur = 4.448,04 eura) pričom súd poukázal na to, že v takom prípade predstavuje RPMN 14,68%. Vzhľadom na uvedené, bola povinná žalovaná ako dlžník vrátiť právnenmu predchodcovi, resp. žalobcovi len sumu, ktorú jej ako spotrebiteľský úver poskytol, t. j. sumu 6.000,- eur. Doteraz žalovaná vrátila sumu 2.368,83 eura, preto je povinná ešte vrátiť sumu 3.631,17 eura. V súlade s ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 3 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení súd priznal žalobcovi aj úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.631,17 eura od 22.02.2018 do zaplatenia. Ide o sumu čistej úverovej istiny, s ktorou bola žalovaná v omeškaní k momentu zosplatenia. Vo zvyšku súd žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa §

255 ods. 1, 2 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 40,44% (úspech žalobcu 70,22%, úspech žalovanej 29,78%, t. j. čistý úspech žalobcu 40,44%).

4. Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie žalovaná. Namietala, že napadnutým rozsudkom bolo porušené právo na spravodlivý proces. Uvedené rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, vo veci nebol úplne zistený stav veci, nakoľko súd sa nedostatočne vysporiadal s námietkami a všetky neodôvodnil. Interpretácia súdu je v rozpore s obsahom právnej praxe, pričom tento odklon nie je nijako zdôvodnený. Súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal z námietkou neplatného zosplatnenia ani aktívnou vecnou legitimáciou žalobcu. Žalovaná vo svojej obhajobe trvala na týchto námietkach. Súd prvej inštancie sa nikde v rozsudku k týmto námietkam nevyjadril a ani ich neskúmal. Má za to, že zosplatnenie úveru je neplatné a tak isto ani žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný. Súd mal celú žalobu zamietnuť. Pri zosplatnení úveru musí byť dodržaný § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobca predložil tretiu upomienku zo dňa 02.11.2017, žalovanej takáto upomienka od právneho predchodcu žalobcu nebola doručená, prvýkrát sa s ňou oboznámila až keď jej prišiel platobný rozkaz spolu s dokladmi, žalobca nepredložil dôkaz doručenia s podpisom žalovanej. Právny predchodca žalobcu tretiu upomienku neposielal. Druhý list „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru list zo dňa 12.01.2018 jej doručený bol, svedčí o tom aj dôkaz doručenia s jej podpisom. Žalobca nepredložil doklad doručenia s jej podpisom, že jej bol posielaný list „ tretia upomienka zo dňa 02.11.2017“. Tento list vidí prvýkrát. Žalobca v návrhu na vydanie platobného rozkazu píše, že žalovaný bol týmto listom informovaný, čo vôbec nie je pravda a priložil ho ako dôkaz bez doručenia s jej podpisom. Má zato, že žalobca neunesol dôkazne, keď do podania návrhu na vydanie platobného rozkazu nedokladoval tento doklad (doručenku) s jej podpisom. Žalobca mal dostatok času na preukázanie tvrdení. V tejto súvislosti poukázala na Uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28.01.2011 sp.zn.5Cdo 129/2010. Keďže žalobca nepredložil listinu s doručenkou s jej podpisom, že tretia upomienka jej bola poslaná a doručená a dostala sa do jej sféry, dispozície, žalobca nepreukázal, že mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vo veci sa jedná o úver poskytnutý bankou, kedy postupník, na ktorého je postúpená pohľadávka banky a ktorý si ju uplatňuje v súdnom konaní (tu žalobca) je povinný tvrdiť a preukázať splnenie podmienok aktívnej vecnej legitimácie, vrátane či bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktoré stanovuje zákonné podmienky pre právo banky na postúpenie jej pohľadávky voči dlžníkovi. Poukázala na iné rozhodnutia krajských a okresných súdov. Keďže žalobca nepreukázal žiadne doručenie, doručenu s jej podpisom k tretej upomienke, že sa dostala do jej dispozičnej sféry pred doručením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobcu. Nakoľko nedošlo k platnému zosplatneniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatneným (údajne) vzniknutej pohľadávkou. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Poukázala na rozhodnutie Krajského súdu v Žiline 10Co/84/2018 z 3. júna 2018. Na základe uvedených skutočností navrhovala, aby súd žalobu zamietol v celom rozsahu a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

5. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu uviedol, že napadnuté rozhodnutie súdu I. inštancie považuje v celom rozsahu za vecne správne. Je toho názoru, že súd I. inštancie sa dostatočne vysporiadal s právnou a aj skutkovou stránkou veci, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a s jeho rozhodnutím, ktoré je tak vecne správne sa v plnej miere stotožňuje. Na základe vyššie uvedeného navrhoval, aby odvolací súd rozhodnutie súdu I. inštancie v napadnutej časti potvrdil ako vecne správne a zaviazal žalovanú na náhradu trov odvolacieho konania žalobcovi.

6. Žalovaná v písomnom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že má za to, že pri zosplatnení úveru musí byť dodržaný § 53 ods. 9, § 565 Občianskeho zákonníka. Zo systematického zaradenia týchto ustanovení v Občianskom zákonníku ako aj logického výkladu vyplýva, že zákonodarca vyžaduje jednoznačne 2 úkony, prvým úkonom je výzva v zmysle § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a druhým úkonom je vyhlásenie mimoriadnej splatnosti. Žalobca predložil tretiu upomienku zo dňa 02.11.2017 spolu so žalobou. Jej takáto upomienka od právneho predchodcu žalobcu nebola doručená, prvýkrát sa s ňou oboznámila až keď jej prišiel platobný rozkaz spolu s dokladmi. Žalobca nepredložil dôkaz doručenia s podpisom žalovanej. Právny predchodca žalobcu tretiu upomienku neposielal. Žalobca v žalobe a vo vyjadrení píše, že k tretej upomienke doručenu s jej podpisom nemá, preto ju ani

nedokladoval. Žalobca neunesol dôkazné bremeno. Druhý list „Oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru“, list zo dňa 12.01.2018 jej doručený bol, svedčí o tom aj dôkaz doručenia s jej podpisom. Má zato, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, keď do podania návrhu na vydanie platobného rozkazu nedokladoval tento doklad (doručenku) s jej podpisom. Žalobca mal dostatok času na preukázanie tvrdení. Súd nie je povinný vyzývať žalobcu na predloženie dôkazov, žalobca keď chce uplatniť svoje právo musí spolu s platobným rozkazom predložiť všetky doklady, aby bol úspešný. Keďže žalobca nepredložil listinu s doručenkou s jej podpisom, že „Tretia upomienka“ jej bola poslaná a doručená a dostala sa do sféry dispozície žalovanej, žalobca nepreukázal, že žalovaná mala objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom prejavu vôle v ňom vyjadrenej a preto neboli splnené podmienky pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Vo veci sa jedná o úver poskytnutý bankou, kedy postupník, na ktorého je postúpená pohľadávka banky a ktorý si ju uplatňuje v súdnom konaní (tu žalobca) je povinný tvrdiť a preukázať splnenie podmienok aktívnej vecnej legitímácie, vrátane či bola na neho pohľadávka banky platne postúpená podľa § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách, ktoré stanovuje zákonné podmienky pre právo banky na postúpenie jej pohľadávky voči dlžníkovi. Poukázala na rozhodnutia iných okresných a krajských súdov. Ďalej namietala aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu. V prvom rade je potrebné poukázať na nespornú skutočnosť, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou bola uzatvorená predmetná zmluva o úvere, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver a žalovaná tento úver prestala riadne splácať. V dôsledku jej omeškaní s uhrádzaním jednotlivých splátok tohto úveru, právny predchodca žalobcu zo dňa 12.01.2018 vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru. Toto oznámenie bolo doručené žalovanej do vlastných rúk. Ustanovenie § 53 ods. 9 OZ vyžaduje pred zosplatením pohľadávky upozornenie spotrebiteľa na možnosť takéhoto postupu v zmysle § 565 OZ aspoň 15 dní pred takýmto postupom. Tretia upomienka zo dňa 2.11.2017 obsahujúca upozornenie na možnosť zosplatenia celej pohľadávky nebola žalovanej doručená do vlastných rúk. Má za to, že zo strany právneho predchodcu žalobcu došlo k zosplateniu predmetného úveru. Pohľadávka však nebola postúpená po termíne konečnej splatnosti úveru. Poukázala § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z.z. o bankách, ktorý pred postúpením pohľadávky z bankového subjektu na nebankový-žalobcu bez súhlasu klienta vyžaduje 90 dňové omeškanie klienta a písomnú výzvu. Existencia takejto výzvy pred postúpením pohľadávky a už vôbec jej reálne doručenie alebo aspoň odoslanie žalovanej nebolo v konaní žiadnym spôsobom preukázané. Z tohto dôvodu považuje postúpenie uplatnenej pohľadávky na žalobcu za neplatné, čo má za následok nedostatok aktívnej vecnej legitímácie v tomto súdnom sporovom konaní. Za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách nemožno považovať upomienku a tiež ani oznámenie o vyhlásení okamžitej splatnosti úveru. Keďže žalobca nepreukázal žiadne doručenie, doručenkou s jej podpisom k tretej upomienke, že sa dostala do dispozičnej sféry žalovaného pred doručením žalobného návrhu, neboli splnené podmienky pre postúpenie pohľadávky na žalobcu. Nakoľko nedošlo k platnému zosplateniu úveru, nemôže byť platným ani následné postúpenie týmto spoplatneným (údajne) vzniknutej pohľadávkou. Takáto pohľadávka k danému obdobiu totiž neexistovala. Zmluva o postúpení pohľadávky je tak neplatným právnym úkonom, v dôsledku čoho nie je žalobca subjektom aktívne vecne legitimovaným v prebiehajúcom spore. Na základe uvedených skutočností navrhovala, aby odvolací súd vrátil vec na nové konanie a na nové rozhodnutie súdu prvej inštancie a zaviazal žalobcu na úhradu trov konania.

7. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd preskúmal vec na podklade podaného odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušiť a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátiť vec súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výroku II. odvolaním napadnuté nebolo a preto je v tejto časti právoplatné a preskúmaním odvolacieho súdu nedotknuté.

9. Vecná legitímácia vyjadruje postavenie účastníka konania v hmotnoprávnom vzťahu (niekedy aj v procesnoprávnom vzťahu), ktoré v konečnom dôsledku vedie k úspechu alebo neúspechu v konaní. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva subjektu - žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), respektíve mu vyplýva procesné právo si tento hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúmanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdených povinností na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou každého súdneho konania. Súd žalobe vyhovie len vtedy, ak žalobca (aktívne legitimovaný) žaluje osobu (pasívne legitimovanú), ktorá je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti. Ak sa to v konaní nedokáže, súd

žalobu zamietne so záverom o nedostatku vecnej legitímácie žalobcu alebo žalovaného bez ohľadu na prípadné zistenie, že nositeľom vecnej legitímácie je iný subjekt.

10. Z obsahu súdneho spisu vyplýva, že žalobca sa podanou žalobou domáhal voči žalovanej zaplata sumy 5.170,87 eura s úrokom z omeškania 5% ročne zo sumy 5.170,87 eura od 22.02.2018 do zaplata na základe zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru „Flexipôžička“ zo dňa 21.08.2015 reg. č. 008816411210815, ktorú žalovaná uzavrela s VÚB, a.s. (právny predchodca žalobcu). Žalovaná pred súdom prvej inštancie namietala nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko podľa nej nedošlo k platnému zosplateniu, teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách a ďalej namietala, že úver je bezúročný a bezpoplatkový, z dôvodu nesprávneho RPMN v neprospech spotrebiteľa. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom žalovanej uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 3.631,17 eura s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 3.631,17 eura od 22.02.2018 do zaplata, a to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (napadnutým výrokom I.), z dôvodu, že predmetnú zmluvu o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky v zmysle § 11 ods. 1 písm. b), d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch považoval za bezúročnú a bez poplatkov, nakoľko zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až l), resp. obsahuje no nesprávny údaj o celkových nákladoch spotrebiteľa a obsahuje nesprávny údaj o RPMN, pričom tento údaj je v neprospech spotrebiteľa, preto bola povinná žalovaná ako dlžník vrátiť právnenmu predchodcovi, resp. žalobcovi len sumu, ktorú jej ako spotrebiteľský úver poskytol, t. j. sumu 6.000,- eur, pričom doteraz žalovaná vrátila sumu 2.368,83 eura, preto je povinná ešte vrátiť sumu 3.631,17 eura. Z odôvodnenia rozhodnutia pritom nevyplýva ako súd prvej inštancie posúdil a ako sa vysporiadal s podstatnou námietkou žalovanej uvádzanou pred súdom prvej inštancie, a to aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, nakoľko podľa nej nedošlo k platnému zosplateniu, teda ani k platnému postúpeniu pohľadávky na žalobcu pre porušenie § 92 ods. 8 zákona o bankách. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie v tomto štádiu konania za nepreskúmateľné, predčasné a teda aj nesprávne.

11. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo výroku I. a v závislom výroku III. podľa § 389 ods. 1 písm. c) CSP zrušil a podľa § 391 ods. 1 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie

12. V ďalšom konaní je súd prvej inštancie viazaný právnym názorom odvolacieho súdu a jeho úlohou bude opätovne rozhodnúť o nároku žalobcu v napadnutej časti, pričom sa dôsledne vysporiada s námietkami strán sporu, najmä s námietkou žalovanej, a to aktívnou vecnou legitímáciou žalobcu, s tým, že v odôvodnení rozhodnutia dá súd prvej inštancie odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom konania a svoje rozhodnutie riadne zdôvodní tak, aby bolo preskúmateľné. V novom rozhodnutí súd prvej inštancie rozhodne aj o náhrade trov odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

13. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu jednohlasne.

Poučenie:

: Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancie. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolania musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).